

De Tao van Ongemak

In de oude wereld geloofden mensen
dat ongemak vermeden moest worden.
Dus bouwden zij een wereld:
sneller,
makkelijker,
zachter
en directer
zodat niemand nog hoefde te wachten, worstelen of verdragen.
Maar hoe comfortabeler het leven werd,
hoe kwetsbaarder veel mensen werden.
Toen vroeg een leerling aan de meester:
"Waarom kunnen mensen tegenwoordig
zo slecht omgaan met ongemak?"
De meester nam hem mee
naar een vlinder die uit haar cocon probeerde te breken.
De leerling wilde helpen
en scheurde voorzichtig de cocon open.
De vlinder viel direct op de grond.
"Waarom vliegt zij niet?" vroeg hij geschrokken.
De meester keek rustig naar de kleine vleugels.
"Omdat juist de strijd om eruit te komen
haar kracht had moeten ontwikkelen."
De leerling werd stil.
Daarna liepen zij door een grote stad.
De leerling zag mensen:
boos worden door kleine vertragingen,
ongemakkelijk zwijgen vermijden met schermen,
en voortdurend vluchten:
voor stilte,
voor verveling,
voor pijn
en voor confrontatie met zichzelf.
Iedereen wilde comfort.
Bijna niemand wilde groeien.
"Waarom vluchten mensen zo voor ongemak?" vroeg hij.
De meester keek naar een spierbundel van een smid
die dagelijks zwaar werk verrichtte.
"Omdat ongemak het ego confronteert
met zijn grenzen."
De wind streek zacht door de straat.
"Maar meester... is ongemak dan goed?"
De meester schudde rustig zijn hoofd.
"Niet alle pijn maakt wijs."
Hij keek naar een boom
die sterker was geworden door wind en storm.
"Maar een leven zonder enige weerstand

maakt het bewustzijn zwak."

De leerling dacht lang na.

"Dus ongemak heeft een functie?"

De meester glimlachte zacht.

"Veel zelfs."

Hij wees naar:

de stilte die zelfreflectie brengt,

de fout die inzicht geeft,

de inspanning die groei veroorzaakt,

en het verdriet dat het hart opent.

"Wat ongemakkelijk is," zei hij zacht,

"is niet altijd verkeerd."

De stad bleef rusteloos bewegen.

Toen sprak de meester:

"De onbewuste mens zoekt voortdurend comfort
om niets meer te hoeven voelen."

Hij keek naar de vlinder

die langzaam haar vleugels begon te bewegen.

"Maar de bewuste mens begrijpt

dat sommige deuren naar groei

alleen openen

wanneer een mens bereid is

door ongemak heen te gaan."

De wind bewoog zacht door de nacht.

En voor het eerst begreep de leerling:

dat ongemak niet altijd een teken is

dat iets fout gaat...

maar soms juist

dat bewustzijn probeert te groeien.

